

„Fundamentální ontologie“ jako „méontologie“ / Méontologie jako „fundamentální ontologie“ / Ontologie „fundamentální“ / Fenomenologie „radikální“ jako „fundamentální ontologie“

Pokud „jsoucí“ či „jsoucno“ bude chápat jako událostné dění (tedy událost), můžeme disciplínu, která se zabývá „jsoucím“ v tom to událostném smyslu, tedy jako časově rozlehlou „událostí“, která má svůj počátek v čase, svůj časový průběh a také svůj konec v čase, chápat jako bytostně rozšířenou oproti tradičnímu chápání, které se opírá o Aristotela (je taková věda, která se zabývá „jsoucím“ jakožto „jsoucím“, nebo lépe přeloženo, která se zabývá „jsoucím“, pokud „jest“, přičemž ono „jest“ vylučuje nejsoucno i nebytí – pochopitelně pod vlivem Eleatů). A protože každé (pravé, tj. vnitřně sjednocené) „jsoucno“ vždycky z větší „části“ není (už není a ještě není), zatímco „právě jsoucí“ představuje vždycky jeho velmi malou složku, nadto stále se proměňující a tedy „nestálou“, můžeme – přinejmenším provizorně – užívat pro tuto disciplínu raději pojmenování „méontologie“, zatímco tradiční „ontologii“, pokud ji budeme z nějakých věcných důvodů muset a chtít odlišovat, do této mnohem širší „méontologie“ zahrneme jako její relativně skrovnou složku. A protože takto nejen širší, ale také prohloubené chápání při nezbytné interpretaci musí jít vskutku až k „základům“ a až ke „kořenům“, můžeme legitimně tuto méontologii interpretovat jako „fundamentální ontologii“ (nebo v jiné souvislosti také jako „radikální fenomenologii“).

(Písek, 061008-1.)